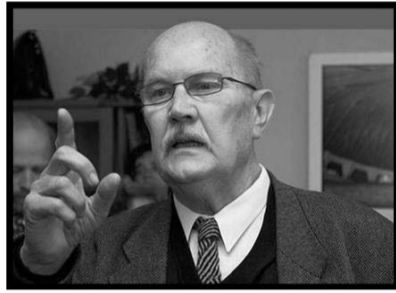

Búcsú Makovecz Imrétől

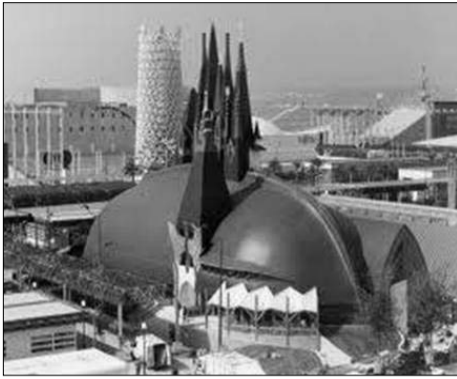
A Magyarok Világszövetsége kegyelettel hajt fejet Makovecz Imre emléke előtt, akire mint az ezredforduló talán legkiemelkedőbb, iskolateremtő magyar építésze és mint meghatározó közéleti személyiségre tekint.

Építőművészetében, amelyet a szakma életében is kiemelkedően értékelt, fontos szerephez jutott a magyar népi és a keresztény hagyomány. Magyar értékítéletnél is többet mond erről a globális terjesztésű Financial Times, amelynek mai világhálós kiadásában Edwin Heathcote neves építőmérnök és ismert építészeti szakíró, aki sokszor írva róla, így jellemzi őt: „Sok sikeres kortársától eltérően Makovecz nem akart

globális szupersztárrá válni: túlságosan kötődött a magyar tájhoz és a nyelvhez. Építészeti, jelképi stílusa egyszerre tette őt nemzetközi ihlet erővé és lefordíthatatlan jelenséggé. Költői volt, karizmatikus, végtelenül nagyvonalú, ugyanakkor megszelídíthetetlen; egy egyedi módon magyar és egy igazán nagy ember”, „a XX. század egyik legfigyelemreméltóbb és mélysegeiben politikai építőművésze”.

Közéleti szerepvállalása markánsan nemzeti. Ugyanakkor politikai háttérszereplőként kertelés nélkül támogatta Orbán Viktort. Előbb 1998-ban segítette a két választási forduló között a korábban a felek által elképzelhetetlennek tartott FIDESZ-FKGP-MDF

koalíció létrejöttét. Ennek eredményeként megalakult az első fordulónban második helyen végzett FIDESZ vezette Orbán kormány. Egy évvel a 2010-es választásokat megelőzően pedig nyílt szervezkedésbe kezdett, nem titkolva, hogy a kétharmados győzelem a cél.

A Magyarok Világszövetségében előbb 1992-ben, a Magyarok III. Világtalálkozója keretében mondott beszédére emlékeznek sokan. 1997-2001 között a Magyarok Világszövetsége Védnöki Testületének tagja. 2001 januárjában, az MVSZ költségvetési támogatásának puccsszerű megvonását követően elszántan vállalja fel annak visszaszerzését, ám miután falakba ütközik, lemond tervéről és fokozatosan eltávolodik a Szövetségtől.

MVSZ Sajtószolgálat

Drábik János:

Magyarországot fojtogatja a szervezett magánhatalom

(folytatás a 6. oldalról)

A parlamenti demokráciát tehát valójában azért találták ki, hogy a pénzkartell és a mögötte álló uzsorások - hosszútávon is - biztonságosan hozzájussanak kiköcsönzött pénzeikhez és az azok után szedett kamatokhoz. Ma a világ - elsősorban az Euro-Atlanti térség - pénzügyi eszközökkel vívott, vagyonserző hódító-háború színtere. A pénzkartell ma már oly mértékben eladósította e térség országait, hogy az általuk létrehozott pénzügyi szektor teljes mértékben elszívja az értékteremtő reálgazdaság növekedését. Az államok feletti pénzkartellnek ma már nincs szüksége a demokráciára, mert az most már akadályozza, hogy bankjaival és jogi személyekből álló hadosztályaival teljesen megszállja az adóssághüségbe taszított országokat, és átvegye ezen országok minden megszerzhető vagyonát. Ez a vagyon felöleli az ipar, a mezőgazdaság, a termőföld, az útrendszer, a kikötők egészét, a szigeteket, mindazt, ami az emberi élet alapja. Ide tartoznak az olyan közszolgáltatások, mint a vízrendszer, az erőművek, a közútrendszer. A pénzkartell hatalomgazdasága mindegyik már bejelentette igényét, és be akarja vezetni diktatórikusan irányított hatalomgazdaságát. Nem tűri azt, hogy az eredetileg általa - az eladósítás és kamatszédés megkönnyítésére - létrehozott demokráciát az egyes népek most pont az ellenkezőjére használják, és a közvetlen demokrácia eszközeivel védekezzenek az eladósítás, a kamatrabszolgáltatásba való taszítás ellen. Tűnjön el a demokrácia, és jöjjön a pénzdiktatúra és a bankár-tervgazdaság, ha a népek a demokráciát az eladósítás és a nemzetközi pénzkartell túlkapásai elleni védekezésre akarják használni. Utjukban van a demokrácia. Cinikusan és alattomosan a pénz és korporációs oligarchia nyílt diktatúráját akarják rákényszeríteni a népekre.

Azzal fenyegetőznek, hogy ha az egyes országok megtagadják a lopás egy fajtáját jelentő kamatfizetést és adósságszolgálatot, akkor olyan pénzügyi összeomlás, gazdasági csőd, társadalmi káosz következik be, amely a világ végét jelenti. Ennél pedig már csak jobb a pénzkartell pénzügyi, gazdasági és politikai diktatúrája. Mindazokat az országokat, amelyek ellenállnak, kíméletlen pénzügyi, politikai és adott esetben katonai nyomás alá helyezik. Itt egyedül Líbiára utalnék, ahol nyers pénzügyi és gazdasági érdekekből erőszakos rendszerváltást kényszerítettek ki nemzetközi jogilag nagyon is vitatható módon.

Öt év telt el azóta, hogy elhangzott a hírhedt vált őszi beszéd, és nyomában kibontakozott egy kemény társadalmi ellenállás. A nemzeti vagyonától megfosztott magyar társadalmat újabb megszorító intézkedésekkel sújtották. Ne felejtjük: a vagyon hatalom, és egyben az érdekérvényesítés anyagi bázisa. A vagyonatlan ember nem képes emberi jogainak és politikai szabadságjogainak érvényét szerezni. Ez különösen így volt 2006-ban, amikor a magyar társadalom legvilágosabban gondolkodó tagjai - köztük elsőként a Kossuth-tériek - fe-

lismerték, hogy a további megszorítások nyomán már arra se lesz lehetőségük, hogy biológiailag reprodukálódjanak. A gazdasági, társadalmi reprodukciót eleve lehetetlenné tette az, hogy a magyar nemzet elveszítette vagyonát, és az átkerült a nemzetközi pénz-és korporációs oligarchia, valamint kollaboráns hazai kiszolgálóik tulajdonába. Öt évvel az ellenállás után, azt kell látnunk, hogy a legsúlyosabb problémák ma is szorongatnak minket. A kibontakozás nem lehetséges addig, amíg nem változnak meg a pénzvviszonyok és a tulajdonviszonyok.

A jelenlegi kamatrabszolgátság kiiktatta a társadalomból az univerzális erkölcs legalapvetőbb normáit is. Fel sem merül, hogy a tulajdon és annak mértékét össze kellene kapcsolni a tulajdonos személyes teljesítményével. Ma a tulajdonosok többsége teljesítmény nélkül került hatalmas vagyonok birtokába. Gondoljunk csak meg: egy ember egyedül egész életén át egy gombos tüt sem képes előállítani. Ha pedig ez így van egy gombostűvel, akkor még inkább így van egy gyárral, egy erőművel vagy egy egész iparággal. Ha valaki mégis hatalmas vagyonhoz jut, akkor az nem jelenthet mást, minthogy sok más embernek a teljesítményét erőszakkal vagy pénzügyi trükkkel megszerezte magának. Az univerzális erkölcsnek megfelelő tulajdoni rendszer az lenne, hogy mindenkinek csak az lehetne a tulajdona, amit élete teljesítményével maga hozott létre. Minden más tulajdon az emberiség közös öröksége.

Ugyanúgy közös, ahogy midannyiunké a naprendszer vagy a Föld, és ahogy közös tulajdonunk a levegő és a víz. Milyen alapon kerül magántulajdonba az, amit egy ember soha nem képes előállítani, például a magyar termőföld? Nem véletlen, hogy érvényét soha el nem vesztő történelmi alkotmányunk a magyar földet a magyar nép kizárólagos közös tulajdonának tekintette. Mindenki csak birtokos lehetett, mert egyetlen tulajdonos volt: a magyar nép összes nemzedékét megszemélyesítő Szent-Korona, a magyar államiság és a magyar nemzet örök szimbóluma.

Közönséges liberális téveszme - tudatos megtévesztés - hogy a közös tulajdon változatos formáival működtetett vagyon nem tud ugyanannyi értéket előállítani, mint a kizárólag profittermelésre beállított, a természeti környezetet pusztító tevékenység. El kell utasítani azt a téveszmét, hogy létezik fenntartható növekedés. Véges földünkön semmilyen alrendszer nem növekedhet végtelenül. Nem fenntartható növekedésre, hanem fenntartható erőforrásokra van szükség. Meg kell őrizni Földünk és benne a magyar nép életterét képező maradék Magyarország életmegőrző képességét. Ennek előfeltétele, hogy ennek az országnak ismét a magyar nemzet legyen a tulajdonosa. A tulajdon visszaszerzését pedig a fosztogató magánpénzrendszer közpénzrendszeré és a hitelt pedig az állam által nyújtott ingyenes szolgáltatásá kell átalakítani.

Sokan elégedetlenek a nemzeti kormány eddig teljesítményével. Ha valaki a magyar nemzet megmaradása szempontjából tekint vissza az elmúlt évre, akkor azt kell mondania, hogy a magyar nemzet ügye most valamivel jobban áll, mint egy évvel ezelőtt. Ez nem azt jelenti, hogy ne lehetne ezernyi okot találni a bírálatra és az elégedetlenség kifejezésére. Számos jó irányba tett lépését is a nemzeti kormány rendkívül erős ellenszélben, óriási nehézségek közepette kényszerült megtenni. Az, hogy a szervezett magánhatalom kívülről és belülről egyaránt dühösen támadja, pontosan annak a jele, hogy több vonatkozásban jó irányba indult el. Mindig könnyebb valami ellen tüntetni. Vannak azonban olyan történelmi helyzetek, amikor el kell ismerni, hogy az irány jó, de az irányítók segítségére szorulnak, hogy gyorsabban és hatékonyabban cselekedjenek. Most is olyan időszak van, amikor arra kell összpontosítanunk, hogy jó és megvalósítható elgondolásokkal támogassuk mindazt, ami elősegíti a magyar nemzet hosszútávú megmaradását, és bíráljuk mindazt, ami népünk megmaradását akadályozza. Ezért kell kiharcolnunk - Izlandi példára - az alulról jövő közvetlen demokrácia eszközeivel a népszuverenitás helyreállítását, a népakarat maradéktalan érvényesítését.

Népszavazáson kell eldönteni, hogy a ma legfontosabb hatalmat, a monetáris felségjogok gyakorlását a közhatalom, a demokratikus legitimitással rendelkező parlament és kormány, vagy pedig a nemzetközi pénzkartell, ez az illegitim és demokratikus felelősséggel nem tartozó szervezett magánhatalom gyakorolja a központi bank útján.

Akik nincsenek döntési helyzetben, azok gondolkodhatnak a kívánatosban, őket nem kötik gúzsba a lehetséges korlátai. A döntéshozók sajnos kénytelenek sokkal szűkebb mozgástérben cselekedni. Számukra a kívánatos kényszerűen arra a kevés lehetségesre szűkül, amelynek a megvalósításához biztosítva vannak a feltételek. Ezek közé tartozik az erő, a társadalom támogatása, amellyel a szervezett magánhatalom ellenállása leküzdhető. Azt is tudomásul kell venni, hogy a problémák természetüknél fogva vagy rövid, vagy közép, vagy hosszútávú megoldásokat igényelnek. Hosszútávú problémák megoldását nem követelhetjük ésszerűen néhány hónap vagy akár néhány év alatt.

Valami mellett segítő szándékkal kiállni, féltetve a nemzeti egység érdekében a vélt és valódi sérelmeket, emberformáló nehéz feladat. Amikor az öt évvel ezelőtti történelmi eseményekre emlékezünk, látnunk kell azt az óriási különbséget, ami az akkori és a mai közállapotok között van. Tiltakozunk ott, ahol arra van szükség, és segítsük a nemzeti kormányt ott, ahol megtehetjük. Segíteni kell a nemzeti kormányt, hogy megoldást találjon a munkavállalók, az értékelő-állító dolgozók, fokozottabb védelmére.

Segíteni kell, hogy ésszerű módon erősítse a szakszervezetek érdekvédelmi képességét. Bátorítanunk kell, hogy az ésszerű kockázatot vállalva szerezze vissza a monetáris szuverenitást, akár szembeszállva a nemzetközi pénzkartell zsarolásával is. A Fehér Program megvalósítása viszonylag rövid idő alatt finanszírozhatóvá tenné nemzetünk felemelkedését célzó stratégiáját. Ha vállalja ezt a harcot, akkor elő tudja teremteni azokat a pénzeszközöket, amelyek kezelhetővé teszik a legégetőbb társadalmi konfliktusokat.

Ha a közhatalom visszaszerelné a szervezett magánhatalomtól a monetáris felségjogokat, akkor meglennének azok a pénzeszközök, amelyekkel gyorsan orvosolni lehetne a rendvédelmi alkalmazottak, valamint az egészségügyben és az oktatásügyben dolgozók jogos igényeit. Ezeknek a konfliktusoknak az ésszerű és gyors rendezése erősítené, hogy a magyar nemzet és a nemzeti kormány szorosabban és hatékonyabban tudjon együttműködni a magyar nemzet megmaradása érdekében. Üzenjük az ügyeletes helyettünk gondolkodóknak: nem természeti törvény, hogy a magyar nemzet mindig vesztes legyen. Eljött fordulat az ideje, "még jöni kell, még jöni fog egy jobb kor, mely után buzgó imádság esedez, százezrek ajakán."

Befejezésül meg kell említenem, hogy **Budaházy György** azzal a szervezett magánhatalommal került konfliktusba, amely most gátlástalanul támadja és rágalmazza nemzeti kormányunk szinte minden tettét külföldön és belföldön egyaránt. Ezért felelős döntéshozóinknak mérlegelniük kellene, hogy a magyar nemzet nemes hagyományaihoz tartozó megbocsátást, és nagylelkűséget gyakorolják vele szemben. Ha tényleg hibáztok, már fizetté érte. Tisztelettel kérem, hogy a magyar nemzet hosszútávú érdekeire tekintettel részesítsék egyéni kegyelemben, és helyezték szabadlábra Budaházy Györgyöt.

Öt évvel ezelőtt üstökösként tűnt fel nemzetünk egén az a törekeny, de erős akaratú és bátor asszony, társadalom tudós, közéleti személyiség és gyermekeit szeretettel nevelő családanya, aki ma már fénylő csillagként ragyog nemzetünk egén, elfoglalva helyét történelmünk nagy magyar asszonyai, a Szilágyi Erzsébetek, a Zrínyi Ilonák és a Kéthly Annák sorában. Hallgassák meg Morvai Kriszina Európa Uniók parlamenti képviselőt.

Forrás: Nemzeti Hírháló